

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 2 quartos. — Surt d'illam los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 reis trimestre; Extranger, 16. —

¡FINS LOS CATÓLICHS!

¿Que no ho saben? Los catòlics s'han reunit a Lieja, Bèlgica, pera buscar un remey a la qüestió social y l'han trobat. ¿Cóm no ab la costum que tenen de consultar al Esperit Sant?

Lo primer que 'ls obrers necessitem pera ser felissos es reli-igió, molta reli-igió. Si no sabem la doctrina ni l'Fleuri ¿cóm havém de ser felissos? Es clar: es de tot punt impossible. Si lo diumenje, — en lloch de anar a missa, y a rose-ri, y a sentir lo sermó de algun de aqüellos ministres de Deu que tan bons exemples de moralitat, de mansuetut y de amor al próxim nos donen, — aném al café, al ball, al teatru ó a passej; ab la familia ¿cóm ha de donar un pas la qüestió social?

Res, res. Lo diumenje s'han de tancar no sols las botigas, sino també 'ls restaurants, los cafés y demés punts de diversió; han de parar las sortidas de trens; sols deuen estar obertes las iglesias. ¿No n'hi ha prou ab aquestas pera fer esquizar de riure la gent? ¿Donchs que més volém?

Després s'ha de suprimir lo luxo. Aixís ho han acordat los bisbes reunits a Lieja, y en bona fe que tenen rahó de sobra. ¿Que necessari l'home pera viure? Casí be res, unas quantas arrels pera menjar, aygua clara per tot beure y una cova pera dormir. ¿Perá qué volém donchs res més? De aquí en endavant haurém de anar vestits de Adán y Eva; aixó simplificará molt las modas, nos estalviará molts gastos y no pochos disgustos ab las nostras donas.

Per més incréduls que algúem no podém negar que en tots los acorts del Congrés catòlich de Lieja s'hi veu la má de Deu. Per aixó sens dubte s'han proposat los allí reunits posar a Deu al devant de la reforma social. ¿No ho dich res si n' serém de felissos? ¿Ab Deu per jefe qui 'ns empeta la basa els socialistas?

Lo que no sabem es per qué després de tot aixó, que es lo únich esencial, s'han ocupat los bisbes de la edificació de cases pera obrers; de caixas de socorro, asillets y retiros; ni de cooperativas de producció, consum y crédit.

¿No haviam quedat en que tenim a Deu ho tenim tot? ¿Donchs a qué amohinar-se buscant nos tots aquestos remeys que en darrer resultat no son més que un luxo?

¡Vaja, fora endròminas y a viure com l'home primitiu! ¿No ho dich res si será graciós veure un bisbe, sobre tot si es ben grassó, en lo traje en que sa mare l'va parir!

Sols un duple se 'ns ocorre. ¿Qué ferém llavors dels palaus y cotxes de Sas Senyorías Il-lustrísimas?

Y un altre duple, encara més important que 'l anterior: ¿cóm ho farán los capellans pera distingir als homes de las donas una vegada que vagin tots despullats? ¿Si fins anant vestits y tot, y diferenciense tan en lo trajo, s'equivoquen tantas vegadas prenent als mascles per femellas!

De tots modos es indubtable que las resolucions presas per lo Congrés catòlich de Lieja son un avenç cap enrera. ¡Ah tanocas! Se pensen que enganyarán als obrers dihentse socialistas. Més no n'hi ha de cuis.

UN SABI DE PER RIURE

Tal vegada vostés no se n' hagin adonat, mes no hi ha cap duple de que a Barcelona tenim sabis.

Y cuydado que al parlar de sabis no m' referesch a aquells quin nom ha arribat més enllá de las fronteras de Catalunya, sino a aquells altres que sols son coneguts a Barcelona, y encara.

Aquestos sabis solen serbo de naixensa. Llurs mares ja sentiren lo pes de llur sableresch quan encara los portavan al sí, com dirian a la Ribera d' Ebro.

Aquesta mena de sabis may han estat criaturas, may han pres part en cap joch, may han tingut una rialla franca. Nasqueren ja encarronats, tiessos com rabes, y han conservat tota sa vida aqueixa gravetat que ha vingut a ser una especie de segona naturalesa pera tots ells.

Nosaltres n' havém conegut alguns quan encara no tenian vint anys. Si 'ls hi preguntavam alguna cosa, sols responian ab monosillabos y com si tinguessin a menos lo respondrens. Si s' deya algun xiste devant d' ells somreyan ab certa comiseració, com dihent: ves ab quinas futesas s' entreté aquesta gent. May los hi havém sentit parlar de donas, en una edat en que al sol nom de aquestas salta l' cor com un clown dins de tot pit que no sia de sabi. Y es que aquesta mena de sabis son tan encarronats de dins com de fora.

Quan se 'ls crida desde l' costat ó de part de darrera, may giran lo cap, sino que molt a poch y poch, y com si fossin moguts per una maquinaria, se giran tot de una peassa, desde la planta dels peus fins a la punta dels cabells. Qualsevol diria que 'ls ha pres un ayre que no 'ls hi permet fer us de las articulacions de que estém provistos los que tenim la desgracia de no ser sabis.

Lo seu modo de vestir está d' acort ab lo seu

modo de ser. Sempre van de levita, sempre vesteixen de negre ó de color fosch. Si anessin de colors clars los hi semblaria que s' rebaixavan. Generalment gastan ulleras encara que hi vegin més que Argos.

Ara que ja 'ls coneixen físicament, aném a veure de quin modo han arribat a ser sabis, ó, més ben dit, a ser tinguts per tals.

Un dia uns dotzena de joves, y entre ells hi fico l' sabi per més que tinch la intima convicció de que aquest may ha estat jove, determinaren publicar una Revista més ó menos literaria, y decidiren publicarla, en catalá, per ser aquesta la llengua que menos malament coneixian.

Al ferse la distribució dels papers entre 'ls futurs redactors, qui demana l' privilegi de fer versos, qui s' encarrega de escriure noves, qui vol dedicarse als articles de costum, qui senta plassa de crítich prometent ocuparse de las obras literarias y artisticas que vagin aixint a llum; lo sabi se reserva desenterrar de temps en temps, perque un sabi may deu prodigarse massa, algun que altre document més ó menos inédit.

No tinch necessitat de dir que al formarse la redacció quedá establert tácita ó explícitament que tots los redactors de la Revista foran uns Sénecas, cada hù en la seva especialitat, quident de fet constituïts uns de tantas asociaciones de elogis mútuos com tenim a Barcelona, fora de las quals no hi ha ni hi pot haver cap reputació artística ó literaria que valgui res.

Un' altra de las cosas en que convenen es la de tallarse un patró per major facilitat de llur treball: tot lo que no s' hi amotilli será dolent. La reli-igió, la patria, l' amor, han de ser las fonts de tota inspiració. ¡Ay de aquell que begui en altres!

Un dia un xicot senzill, de genit afable, comunicatiu com lo qui més; uns de aqueixas personas que, al revés dels sabis que 'ns ocupan, semblan encara criaturas quan ja son tot uns homens, ve a sorprendrens ab un tomet de poesias sense pretensions, per més que l' hagús batejat ab lo nom de Algo. Los redactors de la Revista se sublevan contra las perillosas innovacions de aquell jove intrús, y l' crítich agafa l' fuet y diu:

«La ciencia de bona lley, la de ulls de lince, es la de veure a Deu en toias las cosas y de amarlo y servirlo sobre toias.

«En Bartrina l' ha devorat, a lo que s' veu, aquell racionalisme y aquell materialisme, y ells han cegat, ó corromput al menos, los manantials brillants de inspiració poética que dins d' ell existian...

«Gran doctora de poesia semblant ciencial Educat per ella, en Barrtrina, poguent ser un poeta superior, ha quasi deixat de serho.»

Lo qual no ha impedit que en Barrtrina fos conegut per tot al estranger y que ningú conegui a son crítich fora de la societat d'elogis mútuos de que forma part.

Mes tornem al nostre sabí.

Lo catalèch dels treballs publicats per ell, pot reduhirse al següent:

Inventari de les cadires del Rey en Jaume I Conqueridor.

De com colcavava mossen Borràs.

Veritable y maravellosa estorie del drach mort per nostre patró mossen sent Jordi.

De com y quine manere fregien les monges en lo benaurat temps del molt noble compte en Guifre lo Pilós.

Dels innombrables miracles obrats per lo oli de la sancta llintia que crema devant del altar del Santissim Sagrament de la Seu de Girona.

De com es cose certa y averiguada que los jueus tenen cua.

Memorable y verídica descripció del miraculós viatge que Sant Ramon Nonat feu a Barcelona.

Y altres per l'estil, copiats lletra per lletra y punt per punt de documents trobats en nostres arxius y sense afegirhi lo més petit comentari.

A la publicació de cada un de aquestos treballs, sos companys de redacció entonan en llahor del sabí tota una lletania de lloansas ab los correponents calificatius de laboriós, intelligent, conegut, distingit, etc., etc., calificatius y lloansas que repeteixen los gascellers de la premsa barcelonina.

Un cop que l'nostre sabí ha vist deu ó dotze vegadas lo seu nom publicat ab lletres de motllo en los diaris, se retira a descansar de sas fatigas y ja no s'parla ab ningú, com no sia ab sabís de sa mateixa categoria. Als que ho son de debó, si alguna vegada s' digna mirarlos, ho fa ab un ayre de protecció que enamora.

A aquesta mena de sabís, genuïnament barcelonins, no 's hi parlin de cap obra extrangeria ni de res que sia modern. Se rebaxarian si a ocupessin de res de fora casa ni de las cosas del dia. Ademés, parlant de cosas que tothom sab y que ells ignoran, s'exposarian a fer un paper ridicul y, sobre tot, a perdre la fama de sabís que tant estiman.

Aixó sí, fora de casa no hi ha ningú que 's conegui. Un dia parlavam d' un de aquestos sabís, molt conegut de la colla que aquí l' rodeja, ab un castella, un francès, un italià y un anglés que eran sabís de debó, y ns' respongueren atronant a la esquerra: *No he oïdo hablar de él. Je connais pas. Non lo conosco. I not know he.*

Vegentnos obligats a respondre:

—Ni nosaltres tampoch.

Es veritat que nosaltres no som sabís, ni de debó ni de per riure.

CANSÓ POPULAR

***

Tonada de *Á la nova de la mar*
n'hi ha una donzella.

Allí al correr d'en Xucrà
n'hi ha una donzella.
Si volgué saber son nom
La Renaixensa.

Al fondo d' un cel-obert
rodejat d' herba,
la pobre donzella està
solomnidada.

Acostemah poch a poch
y de punyetas,
que un aligot desplomat
hi ha que la vetlla.

Encar que donzella n' es,
n' es ja molt vella;
ben aprep de docents anys
té la pobreta.

¡Que n' es son sómnit fela
digne d' envaja!
En mitj de son sómnit veu
se invocant.

Veü freres y capellans
de tota mena,
y patjes y caballers,
reys y primcessas.

Somia ab los anichs furs
de nostra terra,
y ab l' antic Consell de Cent
que tan ho n' era.

Ne recorda las costums
de sa infantesa,
y de la Comtal ciutat:
las velles festas.

Somia las professons
ab las banderes
dels gremis y 'ls estaments
que tan ho feyan.

Veure tres brassos per tot
n' es se fetlers,
que la moderna igualtat
se li indigna.

Anyora 'ls torneigs del Born
y las galeras
en que hi feyan remarj
la gent dolenta.

Somia la inquisició
ab sas figueras,
y 'ls homes que Boris avall
lo butxi treya.

Somia ab los fustillers
y fustillers
y ab las brizias y brizotas,
que mai fuch crems.

Anyora tot lo passat,
d' avuy renega,
perque dels temps en que viu
ni n' se concienca.

Mirbula que furt que dorm:
cossu se ten vella,
un cop que ha adlocat los ulls
res la desparta.

Deixemla dormir en pau.
Dorm, dorm, donzella,
que naltres te cantarem
nos nos somria.

Lo dia 6 d' Octubre se celebrá a La Bisbal l' aniversari de la brillantíssima acció sostinguda en aquella vila l' any 69 contra las tropas del govern y a favor de la República federal.

A la hora convinguda se reuniren los federales y 'l grupo de lliure-pensadors que porta per títol *6 de Octubre*, y en manifestació se 'n anaren al cementiri a portar coronas demunt las tombas dels que moriren aquell dia en defensa de la Llibertat.

De retorn del cementiri, al passar pel davant d' un convent de monjas, aquestas obren los balcones y 's posaren a cantar, ab deseforadas veus, las malaguenyas místicas de que ja havém parlat altra vegada, pretenint oírgar ab sos crits la orquesta dels manifestants, que tocava marças patrióticas.

També de dintre la casa de las castas esposas del Senyor sortiren diferents crits de privat y morit tal ó qual cosa, donats per unas llatenyas veus que més eran de dimonis barbuts que d' angelets bufadors.

Pero ¡com dintre deuen entendre la virtut aquestas flamencas de gori-gori!

La Renaixensa en son número del diumenje passat se declara francament enemiga dels drets individuals.

May haviam dubtat de que ho era. Per' ella l' home no significa res; *la classe*, l' estament, ho significa tot.

Ara sols falta que aquesta socialista de nova especie nos digui qu' entén per *classe*, quins son los drets d' aquesta y de quin modo los exercirà.

Y de segur n' hi haurá pera llogarhi cadiras. Perque *La Renaixensa* cada vegada que fa una afirmació la fa de má mestre.

Ara be; ¡que hi farán el costat del nostre estantís colega los catalanistas partidaris dels drets individuals, los que creuben que l' home dins de la societat es alguna cosa!

Hi seguirán tan frescos. Perque aquestas cosas son per' ells *incidentals*.

Lo essencial es haver nascut a Catalunya en lloch d' haverho fet a la Patagonia.

Ha mort a Lilla (Fransa) la gimnasta Elissa Aragon, noya de 14 anys, a consecuencia de una cayguda treballant en lo *Circo* d' aquella ciutat.

¡Qu' volen ferhi? La nostra societat no seb divertirse més que en espectacles que causin victimas. Circos equestres y gimnásticos, pllassas de toros; heus' aquí los llochs preferits de ella. Veure un cabali que s' trepitja 'ls budells, un torero enganxat pel ventre en las banys de un brau, un lleó que escobina 'ls membres de un domador ó una criatura que cau d' un trapezi y s' trenca la nou del coll... ¡aixó son diversions! Las vetlladas literarias, las conferen-

cias científicas, las bibliotecas públicas, ¡pera que serveixen! (pera instruirnos) ¡Massa que 'ns havém instruit quan de petits nos feyan anar a estudi!

L' home necessita emocions fortes, quan més fortes millor. Y ¡ahont hi ha emoció comparable a la de veure exposada la vida d' una persona, sobre tot si aquesta es una nena delicada com Elissa Aragon!

Endevant y fora. Lo essencial es divertirnos. ¡Qu' importa que las nostras diversions costin la vida encara que sia a mitja humanitat!

Segons noticias de Madrid, la derrera crisiis ministerial no ha sigut per lo qüestió del indult, sino per una amagada d' ou als elements *democrátichs* del ministeri, a propòsit de las famosas reformas que ja costan més d' empedre que la obra de la Seu d' acabarse.

Aquesta noticia si que no crech que sorpreni al país.

Es tan vell aixó de prometre molt en la oposició pera no cumplir res desde 'l poder, que lo estrany fora que s' dongués cap cas en contra de tal costum.

Ja ho han vist: hem mudat de ministeri. Es a dir, no tant com mudat, perque s' han aprofitat molts pedassos del altre, inclús lo pare pedas Sagasta.

Lo que ve a resultar com si diguessim unas mitjas solas y talons als consells de la corona.

Pero no creguen que ab tal adob haguéu guanyat ni perdut res.

Ja ho diu lo ditxo: De sastrs pots mudar... Que de ministre no escaparás.

Lo capellá Galeote ha sigut condemnat a mort per l' assassinat del bisbe de Madrid.

Lo tribunal no ha estimat al reverent assésic com a boig, y l' ha condemnat a tan terrible pena com a ben sa del enteniment.

Com cada metje tingue una opinió diferente respecte a la bojeria del processat, lo tribunal ho ha agafat per la part que més crema, y cap al pal falta gent.

No es aixó més que una manera ben original de fer una sangrenta crítica de nostras eminencias científicas.

Noticia terrible. Uns quants anarquistas de Viena volian calar foc a la ciutat per mil cantons diferents, y ademés anavan a volarla ab no sé quants centenars de minas de dinamita que tenian de rebotar durant l' incendi.

Los periódichs que publican tan esgarriosa noticia no diuen si 'l tal cop tenis de ferse pel dia d' ignocents.

Perque m' sembla que aquestas manera de donar bolas al públich no es res més que una verdadera ignocentada.

Alguns cercas de La Bisbal han fet oferiments als professors de las escolas laicas y a 'n algun lliberal d' aquella vila pera veure si, *pagant lo que siga*, renegan de la Llibertat y abandonan la ensenyansa laica.

No cal dir que 'ls liberals han refusat indignats tals insinuacions.

Lo carro carca va pel pedregal, y volian ferli un empedrat de duros a fi de que lliaqués millor pera sortir d' aquell mal pas.

Pero s' han trobat ab las estacas dels liberals, y a cada embestida tenen sis ensopegadas.

Los sis indultats de pena de mort pel *delicte* de sublevació, ja han sigut embarcats a Cadis pera anar a Fernando Póo.

Allí tenen d' estar en reclusió *perpetua*, segons diu l' indult.

Y segons se conta d' aquell clima y en las condiciones en que tindrán d' estarhi (presos dintre 'l ponton *Ferrolano*), será miracle que visquin un any.

¡Y per' aixó se 'ls ha indultat! Si tot aixó es cert, l' únic que s' ha fet es allargarlos la agonía.

Y en lloch de passar vint y quatre horas en la capella ara hi passarán alguns mesos...

A menos que vingui 'l tio Paco ab la rebaixa en forma d' imprevisos y esperets acontecimientos politichs.

Lo Centre Català de Barcelona acaba de dirigit sa veu a sos compatriotes, a qui diu entre altres coses:

«Los que ab nosaltres estiguin no s' veurán jamay impeditos per motes del fedo a exercir en qualquiera ó honoríficament que repugnia a llur integritat de conviccions ó a llurs consciéncies.»

Lo qual no li impedirà dir:

«A nosaltres nos basta usar uniformes en lo social, que es en la reivindicació de la personalitat y dignitat de Catalunya, y en lo demás quedám en llibertat completa. Lo Catalanisme ha de ser escola de tolerancia, y S'instre d' ell, totas las creencias, totas las opinions, totas las aspiracions han de ser respectadas.»

Es a dir, que dintre del Catalanisme hi caben lo meteix los federals que 'ls separatistas; los republicans que 'ls monárquics; los constitucionals que 'ls absolutistas; los conservadors que 'ls radicals.

Si aixó no es una coalició, no sabem lo que es. Lo que pot succehir es que la conciencia dels que hi entrin sia tan ample que no 'ls hi repugni.

La nostra es massa estreta pera que pugui veure sense sublevarse tan monstruosas barresas:

Segons una estadística darrerament publicada, a Prússia hi hagué durant l' any 1883 la friolera de 6.171 suicidis, ó sia 22'25 per cada 100.000 habitants.

A Espanya durant l' any passat n' hi hagué 423, ó sia 2'30 per cada 100.000 habitants.

Vet aquí uns de las pocas cosas en que no 'ns fa res anar a la cós dels pobles civilisats.

L' altre dia s' van trobar devant del Liceo quatre personas que venian de oposadas direccions.

Una de ellas aná preguntant de una en una a las altres tres:

- Vosté, ahont va?
- Al Born.
- Y vosté?
- Jo a Junqueras.
- Y vosté?
- Jo al Padró.
- Danchs jo vaig a la Universitat; aixis donch podém anar plegats.

Per forsa aquells quatre subjectes devian ser catalanistas dels que ara s' estian.

SOCH AIXIS

Al home de bon judici que ab nosa no s' acompanya, puig consentim la manya s' aparta d' ella ab real; un bon costurí li alaba la que d' ella contrari 's mostra, porque aixis ben clar demostra que de tanto no 'n té pel.

Men al llenat papanates que 's creu ab bona feitura, y no recu en sa ceguera que 'n fan servir d' instrument; al veure que es tan toca fins lo sastreria, mes lo deixo ab sa mania per burro y per ignorant.

Al crítich d' inteligencia que comprén l' art que critica y quan un treball judici ho fa ab justicia y acort; un bona pluma li envén, son gran talent elogia, y un llarch aplauso li envio per ser imparcial y expert.

Men al que a critica 's posa sense saber lo que 's pensa y en tot se fua y men gracia locant sempre 'l visio; a un estable 'l portaria a exercir lo seu ofici, puig tal es, per son judici, lo lloch que li correspon.

Al liberal de cor noble que 's rencor sab oblidarna y son dret sab defensarna ab justicia y lleial; com a gornal y comidero y com a patrici inigne, per ser un defensor digno de la santa Llibertat.

Men al carca que ab ferresa, seguit de quatre pavanas, se lliena per mones y plenas sembrant del per son arreu; com enemich lo deveso y com hom que 's seny li falla, y per bréu y canalla mereix lo despreci meu.

Al polítich que ab constancia tole una idea defensa y abandonaria may pensa per serne digno y formal;

A més de tot li aprecio sa conseqüencia extremada, y un home aixis molt m' agrada porque es polítich com cal. Men al que trobats ab desvero a molta dels que hi ha avuy dia, y la casaca 's cambia sempre que a n' en li convé; romanticament 's aborria com a un ser vil y raquítich, puig per mi no es un polítich ni home digno ni re.

Al govern que en be del poble abra sempre ab bon criteri, procurant que en tot impari la justicia y la rabia; per sa conducta 'l admiro, pel seu bon sel 'l aplaudeixo, y fins cost m' hi adherixo pel temor d' un mal pleig. Men al que tan sola procura fers' la ley a sa membra, deixant que vegi enfortir la ilustració y lo progrés; per proceur ten jurament al fi del mon lo daria, y a sí s'óli 'l gonorria porque no tornés may més.

Prolet Sembrador

Pero vinguin aquí, senyor rector de Cornellá: Creu vosté que está be y es just l' obligar ab mals modos a trau de la gotra del cap a un home faliat de salut, porque vosté passi sota de un paraguas encare que fassi sol?

Creu també que voste té dret de forsejar a ningú pera ferlo agenorlar contra sa voluntat devant de las enyas d' obrir lo forrellat del cel als llanuts?

Donchs miris, si creu aixó, va ben errat de comptes, porque voste no té cap dret a atacar la llibertat d' un altre, per més que s' distresat ab la camisa fora de las calsas ni que canti l' escura-pous pels carrers.

Y si no ho creu, com es probable, y sols ho fa porque sí, com lo dimecres de la setmana passada, es encara pitjor, y mereix que un dia s' trobi ab una contesta entre cap y coll de aquelles que no agradan gayre.

Que s' pensa que sempre s' té d' obrar com a cabecilla?

En lo poble de Torrent, prop de la Bisbal, després de dir la missa major lo darrer diumén, va dirigirse l' ruch negre a sos fellichus vomitant pestes contra las escolas laicas, y entre sos brams deitá anar frasses com aquesta: —Alli no vos ensenyaran de res mes que de dir Me cago en Deus; tal com pista va dirho l' ensotania!

Si serà gayre civilisat lo tal prebete? Perque vaja, aixó de ferse de cor ab Son Senyor a las sevas mateixas barbas y dintre de sa casa, es un cas molt pelut teològicament parlant.

Tres vegadas, durant la prédica, aquell sacerdot deitá anar lo meteix renech, deixant admirats als fellichus de veure la frescura ab que aquella reverencia se embutava en Deu.

¡Ay! ¡Serán aixó resabils d' haver anat ab' los carlins!

En una casa de despeses de Pamplona s' despertaren una d' aquestas nits passadas als crits de socorro donats desde una de las habitacions. Hi acudirén los despedés, la patrona, l' sereno y una parella d' ordre públich, y hi trobaten... qué dijan?

Un frare carmelita abrasat a un hermós jove de vint anys.

¡Quin fàstich!

També en una fonda de Lleyde hi hagué un gran escándol entre un frare y un pobre viatjer que tingué que dormir en lo meteix cuartro que aquell, y no fou menos gran lo que l' meteix frare arma ab un jove ladri barber que aná a afeytarlo l' endemà demati. Sort que l' jove pogué valdre de la navaja per defensarse....

Lo frare tingué que ser tret ignominiosament de la fonda, porque al seu costat ni l' amo hi estava segur.

¡Y pensar que son dignos los que 'ns volen

predicar la puresa de costums! ¡Quina murrillat!

A Kildare, poble d' Irlanda, ocorregué un miracle lo dimors de la setmana passada.

Estava lo rector del poble exercint una de las feynas més sagradas del seu ofici, — deya missa, — quan de sobte un ángel, no sabem si empilat de veure sempre la mateixa cerimonia devant d' ell, pegó un salt desde 'l recó d' altar ahont lo tenian estacat, anant a caure entre coll y espinalda del reverent, ab tan mala sombra per aquest, que ni alc li quedés pera donar gracies a la Providencia divina per la gracia especial que acabava de dispensarli enviant-lo a sopar ab Deu en tren expres.

TRENCA-CLOSCA

Dula Elias Veus

Ab aquesta lletra formos lo nom d' un dels més famosos dramas castellans del teatro antich.

J. BARRA

XARADA

Espereva de mon ay, si 'm regalas una for, te faré un regalo a tu y seré lo teu asort. Tu compondré una dos tres que hi está a un aparado fets de género inglés y de bona confectió.

A. GARCIA

GEROGLIFICH

ó Castells ó Seguros

ó El Motino de la Tramontana

F. GARRÓ

SOLUCIONS

É LAS CANTARILLAS DEL NÚMERO PASADO

XARADA: — Suena el no.

GEROGLIFICH: — Dula gran se fan los petis.

CORRESPONDENCIA

Paparonas. Anirá retrogradats. — Bibé. Insertaré un alguna cabria. La noticia teus que donarás més detallada. — Pepet i Espigas. Insertaré las cabrias. — Juan Moret. Igualment algunas. — Drapaire de Manilla. Es massa incorrecta. — J. Abad. Insertaré l' anagrama. — J. Martí. No servix. — Un Tramontà. Anirá algunas cabrias. — Sir Pittreuch. Aniran la poesia, l' anagrama y las últimas seguidillas enviadas. — P. Paté. Anirá. — A. Adilleg. No fa. — S. Playa Villosa. Posarém la xarada. — B. Rereff. Es poch ben fada. — J. Cabré. De tot pleigat s' aprofitarem dices canstarellas. — Pepet Sangra. Anirá lo que envia. — Raó Nafra. Insertaré en un temps la poesia y del demás també m' aprofitarem algo. — Bernat Penayre. Noticias con las que voste dona tenen de darse més detalladas y garantias ab la tema verdadera del que las envia. — Lo Noy Gran. Posarém la xarada. — Múich Carbener. Ha servix. — Un Criminal. No val la pena. — Cassimé d' Esparraguer. Se pensa no lo prou bon per per nosaltres. — A. T. O. Aniran las cabrias. Gracias del avís. — A. Vilalonga. Insertaré son articulo un xich retocat. — E. T. No siga tanoca, que lo que envia no és de voste. — Jaquet. No servix. — J. Cabré. Tanpoch. — M. Gracia. Igual. — Miraron. Insertaré algunas de sos cabrias. — P. Riera. Igualment. — Un Rabapot. Tut massa facil. — M. Recalc. No pot insertarse. — Pallaranga. Tanpoch. — Jo. N' aprofitarem bastant de las cantarillas. — B. C. O. No teniu prou cabria general. — Nas de Trunfa. Aprofitaré algunas cabrias. — Un Llanero. Igualment. — A. E. V. No servix. — J. Moix. De tot lo que envia no 's pot aprofitar més que algun geroqlifich, y encare ab prou treball. — Un Xicot com cal. Y de voste idem un rombo. — A. Garcia. Anirá. — J. Andrea. La seva xarada está regular, pero no la per casa. — Cassimé d' Esparraguer. Anirá la últimament enviada, que solis té 'l defecte de ser un xich massa llarga. — E. S. T. Se pensa está molt be; pero las del género exclusivament literari no 'ns servetran, porque en nostre periódich tenim de gastar molta pólvora en los pensamientos. — Nas de Tap. Res servix. — E. Grau. Es massa llarga y pesada. — C. E. y B. No fan. — B. E. Per complaerme té 'l escriture satirica ó polítich, sempre en sentit radical avansat. — P. del C. La del tarot es massa llarga y la de Malgrat té poch interés pel periódich. — J. Barra. Aprofitaré lo trenca-closca. — C. Fuster. Té moltíssima xaró al dir que ho fa malament; res se pot aprofitar. — J. Ayre. Aniran sus poesias. — J. Vergés. Té poch bon desastre. — P. Ferrada. De tot lo que ha enviat insertaré un alguna cabria. — M. Sanchez. Es incorrecte y exagerat de patriotisme. — A. Toldá. Pausi per aquesta redacció si vol que li insertem sa poesia. Puig tenim avans de ferli alguna advertencia. — Un Gori-gori. La lectura dels seus versos no més podria resultar un mort.

